บทนำ

SAMPLE

SAMPLE

1

วันนั้นท้องฟ้าเป็นสีเทาอ่อน ยัน ฟาเบิลนึกขึ้นได้ภายหลังว่าทุกสิ่งทุกอย่างในวันนั้นไร้สีสันไปหมด แต่เขาในตอนนั้นไม่ได้สังเกตเรื่องนี้สักนิด

มันเป็นวันที่ไม่สมกับเป็นฤดูหนาวสักเท่าไหร่

"ทำไมเราถึงควรคุยกับคนคนนี้มากกว่าเพื่อนบ้านรายอื่น" อันนา วอล์ฟ เอ่ยถามขณะเธอกับเขาลงจากรถยี่ห้อบีเอ็มดับเบิลยูที่ไม่มีตราตำรวจ "ซัลทอฟไม่มีประวัติอาชญากรรม และไม่เคยเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีไหน เราไม่พบหลักฐานว่าเขาเกี่ยวข้องกับเรื่องไม่ชอบมาพากลเลย ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมคุณถึงสงสัยเขา เหตุผลคืออะไร ลางสังหรณ์งั้นเหรอ"

"โลกนี้ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าลางสังหรณ์หรอก อันนา" ฟาเบิลบอก "บางครั้งจิตใต้สำนึกของคนเราวิเคราะห์ข้อมูลได้ก่อนสมองต่างหาก ผมรู้บางอย่างเกี่ยวกับผู้ชายคนนี้...แค่ไม่รู้ว่ามันคืออะไรก็เท่านั้น ยังไม่รู้"

"ก็ได้..." อันนาลากเสียง "ฟังแล้วเข้าใจแจ่มแจ้งเลยล่ะ..."

"ทนผมหน่อยเถอะ"

ทั้งสองเดินข้ามถนนบรุนเนิน แล้วตรงไปยังอาคารอพาร์ตเมนต์ของยอสท์ ซัลทอฟ ใบไม้เปียกชื้นตามทางเดินและใบปลิวซึ่งติดอยู่บนต้นไม้ใบโกร่นริมถนนถูกสายลมกระชากอย่างไร้ความปรานี

รูปบนใบปลิวเหล่านั้นคือใบหน้าที่ฟาเบิลจำได้ดี ตาคู่โต ผมสีบลอนด์ยุ่งเหยิง และรอยยิ้มกว้างไร้มารยา ความไร้เดียงสาในรอยยิ้มนั้นเองที่กระตุ้นให้คนเกือบทั้งเขตอัลโทนาช่วยกันออกตามหาเด็กชายผู้หายไป ทั่วทั้งละแวกเต็มไปด้วยใบปลิวและป้ายประกาศตามหาทีโม วอส ผู้คนต่างคาดหวังว่าจะเจอ

SAMPLE

เด็กชายตัวน้อยที่ยังมีชีวิตและแข็งแรงสมบูรณ์ แต่ไม่ใช่ฟาเบิล หน้าที่ของเขาคือตามหาศพและผู้กระทำผิด ไม่ใช่คนที่ยังมีชีวิตและผู้บริสุทธิ์ มันเป็นเช่นนั้นมาตลอด ฟาเบิลรู้ดีว่าเด็กชายไม่อยู่ในโลกนี้แล้ว

"คุณวางแผนอะไรไว้" อันนาถาม

"เราจะเล่นไปตามน้ำ คราวที่แล้วเขาตอบคำถามเหมือนเตรียมตัวมาอย่างดี ผมอยากรู้ว่าคราวนี้เราจะกดดันเขาได้ไหม"

ตอนที่ทั้งสองถึงจุดหมาย ผู้หญิงร่างเล็กในเสื้อโค้ตกับผ้าพันคอก็ออกมาจากทางเข้าหลักของอาคารพอดี อันนาคว้าประตูไว้ได้ก่อนที่มันจะปิด พวกเขาจึงไม่ต้องกดกริ่งหน้าอาคาร

"เขาคงตกใจน่าดู" เธอยิ้ม

"ชั้นสอง" ฟาเบิลบอก ก่อนจะเดินนำอีกฝ่ายขึ้นบันไดซึ่งมีกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อจาง ๆ เมื่อถึงห้องของเป้าหมายเขาก็สังเกตเห็นว่าโถงด้านหน้าเพิ่งผ่านการทำความสะอาดมาหมาด ๆ เช่นเดียวกับบันได เสียงเบสในเพลงป๊อปซึ่งดังมาจากชั้นใดชั้นหนึ่งข้างบนสะท้อนก้องปล่องบันได

เมื่อเขากดกริ่งหน้าห้อง กริ่งก็ส่งเสียงโกรธเกรี้ยวเหมือนผึ้งที่ถูกขังในขวดโหล เขารออยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะเคาะประตูพลางร้องเรียก "คุณชัลทอฟ"

"เขาอาจจะออกไปข้างนอก" อันนาออกความเห็น "หรือไม่ก็อยู่ที่ทำงาน"

ฟาเบิลแนบศีรษะกับประตูแล้วเงี่ยหูฟัง

"ผมได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว" ฟาเบิลกระซิบบอกคู่หู และตั้งท่าจะเคาะประตูอีกครั้ง แต่ประตูเหวี่ยงเปิดออกเสียก่อน เผยให้เห็นยอสท์ ชัลทอฟในชุดทำงาน ชายวัยสามสิบปลาย ๆ ผู้นี้ทำงานให้สภาเทศบาลเมืองฮัมบูร์กตั้งแต่ออกจากโรงเรียน ชัลทอฟสูงปานกลาง ยิ้มเก่ง ท่าทางจริงใจ อัธยาศัยดี เป็นคนประเภทที่เราจะไม่รู้สึกหวาดระแวงเวลาพบ

ฝีมือแกนั่นแหละ ไอ้ฆาตกรโรคจิต

ความคิดนั้นผุดขึ้นในหัวฟาเบิลทันทีที่ชัลทอฟเปิดประตู ทีโม วอสคงจะหลงไว้ใจแก แต่แกเห็นเด็กคนนั้นเป็นเพียงสิ่งของที่ใช้แล้วทิ้ง แกลักพาตัวทีโมมาจากถนน ทำสิ่งที่แกต้องการ จากนั้นก็ฆ่าเขา วินาทีนั้นฟาเบิลรู้ทันทีว่าถ้าก่อนหน้านี้พวกเขาค้นห้องพักของชัลทอฟจะต้องเจอเด็กชายตัวน้อยแน่

SAMPLE

สีหน้าของชัลทอฟแปลกไปจากครั้งก่อน ฟาเบิลบอกไม่ได้ว่าคืออะไร แต่มันช่วยยืนยันข้อสันนิษฐานของเขา ชัลทอฟคิดว่าตัวเองพ้นจากการเป็นผู้ต้องสงสัยแล้ว พอเห็นตำรวจมาหาถึงห้องจึงเผลอแสดงบางอย่างทางสีหน้าแวบหนึ่ง บางอย่างที่ไม่ใช่ความรู้สึกผิด

"เรากำลังสืบสวนคดีทีโม วอสเพิ่มเติม คุณชัลทอฟ ถ้าไม่รบกวนเกินไป เราอยากถามอะไรคุณสักหน่อย" ฟาเบิลแสดงบัตรประจำตัวตำรวจแล้วยิ้มให้อีกฝ่าย เขาใช้น้ำเสียงเรียบ ๆ เพื่อไม่ให้ฟังดูดุดันจนเกินไป ชัลทอฟเอียงศีรษะเล็กน้อยพลางทำหน้าจริงจังอย่างรู้หน้าที่ ฟาเบิลรู้ว่าชัลทอฟคือฆาตกร อีกฝ่ายก็รู้ว่าเขารู้เรื่องนี้

"แน่นอนครับ" ชัลทอฟเปิดประตูค้างไว้ ปล่อยให้ตำรวจจากแผนกคดีฆาตกรรมทั้งสองเดินเข้าไป "ผมยินดีช่วยเต็มที่ มันเป็นเรื่องที่เลวร้ายมาก... มากจริง ๆ"

ประตูห้องค่อย ๆ ปิดตามหลัง เสียงดนตรีจากชั้นบนเบาลงจนแทบไม่ได้ยิน ชัลทอฟเดินนำตำรวจทั้งสองผ่านโถงทางเดินสั้น ๆ ไปยังห้องนั่งเล่น ฟาเบิลกวาดตามองรอบ ๆ มีประตูสามบาน สองในสามเปิดอยู่ ห้องหนึ่งคือห้องน้ำเล็ก ๆ อีกห้องคือห้องนอนเล็กซึ่งถูกใช้เก็บของ ส่วนประตูบานที่ปิดอยู่เขาเดาว่าเป็นห้องนอนใหญ่ ขณะเดินผ่านห้องน้ำฟาเบิลก็ได้กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อจาง ๆ เหมือนที่ปล่องบันไดและโถงหน้าห้อง

ประตูเปิดสองบาน ปิดหนึ่งบาน

ห้องนั่งเล่นซึ่งสะอาดสะอ้านเป็นระเบียบทอดตัวสู่ห้องครัวที่เปิดโล่ง ฟาเบิลสะดุดตากับภาพที่ดูราคาแพงบนผนังโถงทางเดิน มันเป็นภาพกึ่งนามธรรมซึ่งใช้สีดำ สีน้ำเงินเข้ม และสีแดงเป็นหลัก ฉากหน้าคือแม่น้ำดำมืดที่สะท้อนภาพคนในชุดคลุมยาวยืนอยู่ริมตลิ่ง โดยมีเมืองซึ่งจมอยู่ในทะเลเพลิงเป็นฉากหลัง บนภาพมีชื่อเซ็นกำกับไว้ว่า*แครอน*

มันเป็นภาพที่ดูไม่เข้ากับที่นี่เอาเสียเลย เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นในห้องล้วนดูทันสมัยและมีรสนิยมแม้จะไม่ใช่ของราคาแพง ไม่ว่าจะเป็นชั้นหนังสือริมหน้าต่าง โต๊ะกาแฟ โซฟา หรือเก้าอี้นวมสองตัว เคาน์เตอร์ในห้องครัวก็เป็นระเบียบ มีเพียงกาต้มน้ำ เครื่องปิ้งขนมปัง และไมโครเวฟ ทั้งหมด

SAMPLE

ล้วนเป็นสิ่งจำเป็นและอยู่เป็นที่เป็นทาง ยกเว้นภาพที่ดูน่าหดหู่ภาพนั้น ทุกสิ่งในห้องบ่งบอกว่าชัลทอฟเป็นคนที่ควบคุมตัวเองได้ ชอบความเป็นระเบียบ และมีเหตุผล

แต่ยัน ฟาเบิลเป็นหัวหน้าแผนกคดีฆาตกรรมของกรมตำรวจฮัมบูร์กมาสิบห้าปี อีกทั้งยังเป็นผู้นำการสืบสวนคดีฆาตกรรมต่อเนื่องระดับประเทศหลายคดี จึงดูออกว่ามันคือการตบตา ตัวตนที่แท้จริงของยอสท์ ชัลทอฟคืออสุรกายชั่วร้าย

ประตูบานหนึ่งปิดอยู่

"ดื่มกาแฟหรืออะไรหน่อยไหมครับ" ชัลทอฟถามตามมารยาทเจ้าบ้านที่ดี

"ไม่เป็นไรค่ะ..." อันนาปฏิเสธ

"ถ้าคุณไม่ลำบาก ผมอยากได้ชาสักถ้วย" ฟาเบิลตอบ "ข้างนอกหนาวมาก" ก่อนจะเหลือบมองชั้นหนังสือซึ่งเต็มไปด้วยนิยายเขย่าขวัญ นิยายแนวเหนือธรรมชาติ และวรรณกรรมโกธิค บนหลังชั้นมีแผ่นพับของสุสานยิวแห่งอัลโทนาวางอยู่

"ไม่ลำบากเลยครับ" ชัลทอฟบอกพลางยิ้ม "ชาใช่ไหมครับ"

"ถ้าคุณมีนะครับ" ทันทีที่ชัลทอฟตั้งท่าจะเดินไปยังห้องครัว ฟาเบิลก็หันไปหาคู่หู เธอมองตอบ แล้วพยักหน้าเป็นเชิงรู้ว่าฟาเบิลคิดจะทำอะไร

ประตูบานหนึ่งปิดอยู่

ประตูบานที่ปิดไม่ได้ล็อก แค่เดินไปเปิดก็จะรู้ทันทีว่ามีอะไรอยู่ข้างใน แต่ฟาเบิลไม่มีหมายค้น นอกจากสัญชาตญาณของเขากับรสนิยมด้านศิลปะและวรรณกรรมของชัลทอฟ ซึ่งขัดแย้งกับการตกแต่งห้องแล้ว เขากับอันนาก็ไม่มีเหตุผลอื่นให้สงสัยชายคนนี้ ด้วยเหตุนี้ประตูบาง ๆ บานนั้นจึงไม่ต่างกับป้อมปราการที่ไม่อาจบุกเข้าไปได้

ฟาเบิลมองชัลทอฟผู้กำลังยุ่งอยู่ในครัว อีกฝ่ายเช็ดฝ่ามือสองข้างกับชุดก่อนจะหยิบกาน้ำชาสีฟ้าอ่อนออกมาจากตู้เก็บของ แล้วล้างมันด้วยน้ำร้อนจากก๊อก จากนั้นเอื้อมขึ้นไปเปิดตู้ติดผนังเพื่อหยิบถ้วยชา ฟาเบิลสังเกตเห็นว่าชัลทอฟแสดงท่าทางลังเลเล็กน้อยเมื่อมือเคลื่อนผ่านตู้ลิ้นชัก

SAMPLE

มีอะไรอยู่ในลิ้นชักนั่นเหรอ ยอสท์ ฟาเบิลคิด *อะไรกันที่แกไม่อยากให้เราเห็น* เขานึกหงุดหงิดที่ไม่มีหมายค้น

"หวังว่าเราคงไม่ได้มาตอนคุณกำลังจะออกจากบ้านนะคะ" อันนาก้าวไปยืนตรงจุดที่ห้องนั่งเล่นกับห้องครัวบรรจบกัน เพื่อขวางไม่ให้ชัลทอฟเห็นโถงทางเดินได้สะดวก

"เปล่าครับ ผม..."

"คุณจะรังเกียจไหมถ้าผมจะขอใช้ห้องน้ำ" ฟาเบิลพูดแทรก ชัลทอฟเผลอนิ่วหน้า ก่อนจะรีบกลบเกลื่อนด้วยรอยยิ้มแสนสุภาพในวินาทีต่อมา แม้จะแค่หนึ่งวินาทีแต่ก็บอกอะไรเขาได้มากมาย

"ไม่ครับ...เชิญเลย" ชัลทอฟตอบ "ห้องน้ำอยู่ตรงสุดโถงทางเดิน ประตูบานแรกทางขวามือ"

ฟาเบิลพยักหน้าแล้วเดินกลับสู่โถงทางเดิน หัวใจที่เคยเต้นตามจังหวะเสียงดนตรีจากชั้นบนหยุดชั่วขณะ ก่อนจะเริ่มเต้นอีกครั้งในจังหวะที่ต่างจากเดิม เขาได้ยินเสียงอันนาชวนชัลทอฟคุยลอยมาจากด้านหลัง

"เรามีเรื่องจะถามคุณไม่มากหรอกค่ะ" เธอบอก "ฉันเชื่อว่าคุณคงรู้จักทีโม วอส"

"ไม่ครับ...ใครบอกคุณแบบนั้น" ชัลทอฟพูดเสียงเรียบ "ผมไม่เคยได้ยินชื่อเด็กคนนี้จนกระทั่งเขาหายไป มันน่าเศร้าจริง ๆ เมื่อคิดว่าบ้านเขาอยู่ห่างออกไปนิดเดียว แค่หัวมุมถนนนี่เอง ชีวิตในเมืองใหญ่ก็เป็นแบบนี้แหละครับ ไม่ค่อยมีใครรู้จักกันหรอก"

ฟาเบิลรู้ว่าคู่หูคงถ่วงเวลาชัลทอฟได้ไม่นาน หลังจากเดินผ่านห้องน้ำเขาก็เหลียวกลับไปดูให้แน่ใจว่าชัลทอฟยังอยู่ในครัวและมองไม่เห็นเขา จากนั้นจึงเดินต่อจนถึงห้องนอนใหญ่

เขายืนอยู่หน้าประตูที่ปิดสนิท ถ้าเขาพบศพของทีโม วอสมันจะกลายเป็นการตรวจค้นที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายทันที นอกเสียจากเขาจะโกหกว่าได้ยินเสียงซึ่งทำให้เชื่อว่าเด็กชายตัวน้อยถูกขังไว้หลังประตูบานนี้ แต่ฟาเบิลรู้ดีว่าเขาจะไม่โกหก

SAMPLE

ถ้าสัญชาตญาณเกี่ยวกับชัลทอฟของเขาถูกต้อง การกลับไปโดยไม่ค้นห้องนี้ก็ไม่ต่างกับการปล่อยให้เด็กชายซึ่งอาจจะยังมีชีวิตอยู่เผชิญชะตากรรมตามลำพัง เขาเงี่ยหูฟัง แต่ไม่ได้ยินเสียงใดนอกจากเสียงอันนากับชัลทอฟคุยกันเรื่องสัพเพเหระ น้ำเสียงของฝ่ายหลังมีความหงุดหงิดเจืออยู่เล็กน้อย

ฟาเบิลแตะมือจับประตู

ขอให้ฉันคิดผิดด้วยเถอะ อย่าให้ฉันเป็นคนพบศพเลย

เขาเปิดประตู

ไม่มีวี่แววของสิ่งผิดปกติ ไม่มีเด็กถูกขัง ไม่มีศพ ห้องนอนของชัลทอฟเหมือนห้องอื่น ๆ สะอาด เป็นระเบียบ มีข้าวของไม่มากและเน้นประโยชน์ใช้สอย ตกแต่งเรียบง่าย ไม่มีอะไรสะดุดตา

แต่มีสิ่งหนึ่งที่ดูแปลกแยก เช่นเดียวกับภาพในโถงทางเดินและหนังสือบนชั้น นั่นคือตู้เสื้อผ้าซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ในมุมอับแสง ราวกับเจ้าของต้องการซ่อนมันไว้ในเงามืด ตู้ใหญ่เกินไปสำหรับห้องนี้ มันทำจากไม้ที่เคลือบเงาจนเป็นสีเข้ม เป็นเฟอร์นิเจอร์แบบที่คนแถบชนบทของเยอรมนีชอบใช้ เมื่อมาตั้งอยู่ในห้องพักซึ่งตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์สีอ่อนดูทันสมัยจึงดูผิดที่ผิดทางเต็มที่ เหมือนสัตว์ประหลาดจากนิทานพื้นบ้านที่พยายามซ่อนตัวในโลกสมัยใหม่ยังไงยังงั้น

ฟาเบิลเงี่ยหูฟังอีกครั้ง สองคนนั้นยังคุยกันอยู่โดยที่อันนาเป็นฝ่ายคุมบทสนทนา เสียงของชัลทอฟต่ำและเบาจนกลืนหายไปกับเสียงดนตรีจากข้างบน

ห้องเล็กแบบนี้ค้นไม่นานก็เสร็จ ฟาเบิลตั้งใจจะค้นตู้เสื้อผ้าเป็นลำดับสุดท้าย

เขาคุกเข่าลงเงียบ ๆ แล้วก้มมองใต้เตียง ไม่มีอะไร ในห้องนี้ไม่มีที่อื่นให้ซ่อนศพอีกแล้วนอกจากตู้เสื้อผ้าหลังนั้น

ขอร้องล่ะ ขอให้ฉันคิดผิดด้วยเถอะ อย่าให้ฉันเป็นคนพบศพเลย

เพียงสามก้าวเขาก็เดินถึงตู้เสื้อผ้า ฟาเบิลคิดว่าชัลทอฟซ่อนศพของทีโม วอสเอาไว้ในนี้

เขาวางมือบนคันจับทองเหลืองของประตูฝั่งขวาแล้วบิด

SAMPLE

ประตูตู้ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดขณะแง้มเปิด เขายืนนิ่งแล้วเงี่ยหูฟัง มีเพียงเสียงดนตรีแว่วมาจากข้างบน และเสียงอันนาที่กำลังถ่วงเวลาชัลทอฟอยู่ในห้องนั่งเล่น ไม่มีเสียงคนย่ำเท้ามาทางนี้ด้วยความเกรี้ยวโกรธ

เขาค่อย ๆ เปิดประตูตู้ออกจนสุด

อย่าให้ฉันเป็นคนพบศพเลย

ฟาเบิลถอนหายใจ ไม่แน่ใจว่าเพราะโล่งอกหรือผิดหวังกันแน่ ในตู้เสื้อผ้ามีเพียงเสื้อสูทสองตัว เสื้อโค้ตกันหนาวหนึ่งตัว และเสื้อแจ๊คเก็ตแบบลำลองสามตัวแขวนเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ เขาแหวกเสื้อผ้าออกเพื่อสำรวจก้นตู้ เห็นรองเท้าสามคู่ และรองเท้าบู๊ตสำหรับใส่ทำงานหนึ่งคู่

คราวนี้เขาเปิดประตูตู้ฝั่งซ้าย และพบกางเกงยีนส์สองตัวแขวนอยู่กับไม้แขวนอย่างเรียบร้อย เมื่อมองต่ำลงก็พบรองเท้าบู๊ตคู่ที่สอง ไม่มีอย่างอื่นอีก ไม่มีความวุ่นวาย ไม่มีสิ่งน่าสยดสยอง ไม่มีทีโม วอส

ขณะปิดประตูฟาเบิลก็สังเกตเห็นลังกระดาษแข็ง

มันวางอยู่ระหว่างตู้เสื้อผ้ากับมุมผนังห้อง เขาโน้มตัวลงไปเปิดฝาลังฝั่งหนึ่ง ก่อนจะล้วงเข้าไป

โอ้ ไม่นะ ไม่...

ฟาเบิลยืดตัวขึ้นทันควันจนเซไปข้างหลัง น่องชนเข้ากับมุมเตียงส่งผลให้ล้มลงบนพื้นอย่างแรง

ไอ้สารเลว ไอ้ฆาตกรโรคจิต

เสียงตะโกนดังมาจากห้องนั่งเล่น ฟาเบิลเดาว่าสองคนนั้นคงได้ยินเสียงเขาล้ม อันนาจึงรั้งชัลทอฟไว้ไม่ได้อีกต่อไป ความขยะแขยง ความเดือดดาล และความสะอิดสะเอียนถาโถมใส่ฟาเบิล เขาไม่สนอีกแล้ว ชั่วขณะนั้นเขาไม่ใช่ตำรวจ แต่เป็นพ่อคนหนึ่ง เขาอยากปรี่เข้าไปกระชากคอเสื้อของไอ้โรคจิตนั่นแล้วตะบันหน้ามันให้เละ

ฟาเบิลรุดไปยังโถงทางเดินด้วยใจที่เต้นรัว ความรู้สึกตอนสัมผัสผมหยักศกของเด็กชายแผดเผามือเขาราวกับเปลวเพลิง

อันนาไม่ได้โต้เถียงกับอีกฝ่าย เธอตะโกน ชัลทอฟก็ตะโกนเหมือนกัน

SAMPLE

เมื่อถึงสุดโถงทางเดินฟาเบิลก็ปลดกระดุมเสื้อแจ๊คเก็ต แล้วเอื้อมไปแตะปืนพกซึ่งเหน็บอยู่ที่สะโพก

ทุกอย่างเกิดขึ้นภายในเวลาเพียงสองวินาที แต่สำหรับฟาเบิลมันกลับดูยาวนานกว่านั้นมาก และมีเพียงเรื่องเดียวที่วาบเข้ามาในหัว *หมอนั่นเอาปืนมาจากไหน* แล้วเขาก็คิดออก ตู้ลิ้นชักนั่นเอง สิ่งที่อยู่ข้างในไม่ใช่ของที่ระลึกจากเหยื่อ ไม่ใช่หลักฐานมัดตัวที่ถูกซ่อนไว้อย่างเร่งรีบแต่เป็นปืน

ขณะนี้ชัลทอฟยืนเผชิญหน้ากับอันนาโดยหันหลังเป็นมุมทแยงให้ฟาเบิล แขนทั้งสองข้างของฆาตกรโรคจิตเหยียดไปข้างหน้า มือถือปืนลูกโม่ไว้แน่น ใบหน้าด้านข้างของหมอนั่นซีดเซียว เครื่องหน้าบิดเบี้ยวด้วยความหวาดกลัวและความเดือดดาล อันนายกมือข้างหนึ่งขึ้นราวกับกำลังห้ามรถสักคัน ขณะเดียวกันมืออีกข้างก็ค้างอยู่ในท่าเตรียมตะปบอาวุธข้างลำตัว

ทั้งสองตะโกนใส่กัน ชัลทอฟตะโกนด้วยความโกรธ ส่วนอันนาตะโกนสั่งอีกฝ่ายในฐานะผู้รักษากฎหมาย ฟาเบิลดึงปืนออกมาจากซองเงียบ ๆ

ตอนนั้นเองที่อันนาเห็นฟาเบิล

ชัลทอฟมองตามสายตาเธอ

จากนั้นเสียงปืนก็ดังขึ้นสามครั้ง ส่งผลให้หูของฟาเบิลอื้อจนไม่ได้ยินเสียงอื่น สองครั้งแรกดังติดกัน แต่ครั้งสุดท้ายฟังดูแตกต่างออกไป

โลกทั้งใบพลันพลิกและสั่นไหว

ฟาเบิลล้มหงายหลัง

สิ่งที่เขาเห็นมีเพียงผนังกับเพดานปูน จากนั้นเสียงกรีดร้องก็ดังขึ้น ตามด้วยเสียงปืนอีกนัด เขาไม่รู้สึกเจ็บปวด แค่รู้สึกเหมือนมีบางอย่างที่หนักอึ้งทะลวงเข้ามาในอก และขวางไม่ให้อากาศเข้าไปในปอด ฟาเบิลกลัว กลัวมาก เขากลัวเพราะหายใจไม่ออก กลัวเพราะไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดใด ๆ เขากลัวความเจ็บปวดที่กำลังจะมาถึงในไม่ช้า

มันยิงฉันตาย ความคิดนั้นก่อไฟแห่งความโกรธขึ้นในใจเขา มันรุนแรงยิ่งกว่าความกลัวเสียอีก *ฉันทำให้ทุกคนผิดหวังเพราะปล่อยให้ไอ้สารเลวนั่นยิงฉันตาย*

SAMPLE

ไม่มีเสียงตะโกนอีกแล้ว แม้แต่เสียงดนตรีจากข้างบนก็พลันหยุดลง *คนอื่น ๆ ในอาคารต้องได้ยินเสียงปืนแน่*

จากจุดที่เขานอนอยู่มองเห็นภาพบนผนังโถงทางเดิน จู่ ๆ ความตระหนักรู้ก็ผุดขึ้นท่ามกลางความโกรธและความกลัว *แครอนไม่ใช่ชื่อจิตรกร แต่เป็นชื่อคนที่อยู่ในภาพต่างหาก*

ครู่ต่อมาอันนาก็บังเพดานและผนังจนมิด ใบหน้าซึ่งมองลงมาที่เขาฉายแววหวาดกลัวและตื่นตระหนก นั่นทำให้ฟาเบิลรู้สึกเศร้า

เขาจำตอนอันนาเข้าร่วมแผนกคดีฆาตกรรมช่วงแรก ๆ ได้ เธอใจร้อนดื้อรั้น และรับมือยาก ตอนนั้นเธอยังเด็กเหลือเกิน เขาจำได้ว่าเธอมีปฏิกิริยายังไงตอนเพาล์ ลินเดอมันน์ตายขณะปฏิบัติหน้าที่เมื่อหลายปีก่อน ฟาเบิลโกรธตัวเองและเสียใจอย่างสุดซึ้งที่เธอต้องมารับมือกับการตายของเขา

อันนาตะโกนพูดกับเขาอย่างร้อนรน เธอฉีกเสื้อเขา ก่อนจะกดหน้าอกเพื่อห้ามเลือด

เธอกำลังร้องไห้ เขาไม่เคยเห็นอันนา วอล์ฟร้องไห้มาก่อน

ฟาเบิลนึกถึงกาบีผู้เป็นลูกสาวและซูซันเนอ เขาน่าจะแต่งงานกับซูซันเนอ เขาน่าจะขอเธอแต่งงาน

เขาพยายามพูด พยายามบอกว่า*ทีโมอยู่ในห้องนอน อย่าลืมเด็กคนนั้น* แต่ไม่มีถ้อยคำใดหรือลมหายใจเล็ดลอดออกมา

แล้วความเจ็บปวดที่ฟาเบิลกลัวก็มาถึง มันกลืนกินเขา แทรกซึมสู่เส้นประสาททุกเส้นในร่างกายเหมือนกระแสไฟฟ้า เขามองคู่หูอย่างวิงวอน แต่ไม่สามารถพูดออกมาได้ อวัยวะส่วนเดียวของเขาที่ยังเคลื่อนไหวได้คือลูกตา อันนาโทรแจ้งเหตุฉุกเฉินด้วยท่าทางร้อนรนระคนสิ้นหวัง ความเศร้าและความหวาดกลัวจุกอกจนแทบสำลักออกมา ฟาเบิลไม่ได้ยินสิ่งที่อีกฝ่ายพูดเพราะความเจ็บปวดดังกังวานอยู่ในหู มันเผาไหม้ทุกอณูในร่างกายของเขา สายไปแล้ว

ยัน ฟาเบิลกำลังจะตาย

SAMPLE

2

ขณะฟาเบิลนอนหายใจรวยรินอยู่บนพื้น โลกของเขาก็ถูกความเจ็บปวดและความหวาดกลัวยึดครอง ความเจ็บปวดคือเครื่องยืนยันว่าเขายังมีชีวิตอยู่ ส่วนความหวาดกลัวย้ำเตือนว่าความตายกำลังใกล้เข้ามา

เมื่อความเจ็บปวดเริ่มจางหาย ร่างของฟาเบิลก็สั่นสะท้านเพราะความหนาวเหน็บ ชั่วขณะหนึ่งเขารู้สึกเหมือนหน้าต่างและประตูทุกบานในห้องเปิดออก แล้วลมหนาวก็กรูเข้ามาจับจองพื้นที่ทุกตารางเมตร ก่อนจะพากันจากไปโดยไม่ร่ำลา

แม้ไม่รู้สึกเจ็บปวดอีกแล้ว แต่ฟาเบิลรู้ว่าบาดแผลยังอยู่และเส้นประสาททุกเส้นในร่างกายกำลังครวญคราง อาการบาดเจ็บไม่ได้หายไปไหน เพียงแค่เขาไม่รู้สึกถึงมันเท่านั้น ความรู้สึกเดียวที่ยังหลงเหลืออยู่คือความกลัว แต่ไม่นานมันก็จากเขาไปเช่นกัน เมื่อไม่รู้สึกกลัวหรือเจ็บอีกต่อไปฟาเบิลจึงตระหนักได้ว่าความรู้สึกเหล่านั้นอยู่ในร่างกาย ไม่ใช่ในจิตใจของเขา ร่างกายและจิตใจของเขาค่อย ๆ แยกออกจากกันจนกระทั่งไม่เกี่ยวข้องกันอีกต่อไป

ฉันกำลังจะตาย ความคิดนั้นไม่ได้ทำให้เขากลัว เศร้า โกรธ หรือแม้แต่กังวล ตอนนั้นเองที่เขารู้สึกว่าโลกใต้ร่างหมุนอย่างเชื่องช้า

เขากำลังจะไปจากที่นี่

ใบหน้าเศร้าหมองของอันนาเริ่มเลือนราง ผนังและเพดานปูนถูกกลืนหายไปในเงามืด ทุกอย่างมืดลง แต่ไม่ใช่ความมืดที่เขาเคยรู้จัก ไม่ใช่ความมืดแบบไร้สี สีสันต่าง ๆ กำลังเต้นระริก ชัดเจนแต่เป็นประกายอ่อนละมุนในเวลาเดียวกัน

SAMPLE

โลกหายไปแล้ว ฟาเบิลตระหนักว่าโลกที่เขารู้จักไม่เคยมีอยู่จริง สิ่งนี้ต่างหากที่เป็นความจริง ไม่ว่ามันจะคืออะไรก็ตาม ทุกอย่างที่เขาเคยประสบพบเจอพร่ามัวในขณะที่ภาพเบื้องหน้าคมชัด กระจ่าง และสุกสว่าง ตอนนี้เขาไม่มีกายหยาบและไร้รูปร่าง สีสันรอบตัวเข้มและหลากหลายขึ้นเรื่อย ๆ เขาเห็นสีสันมากมายที่ไม่เคยรู้ว่ามีอยู่มาก่อน

ฟาเบิลเห็นสิ่งที่อยู่ภายในตัวเอง มันคือเกลียวแสงและพลังงานที่ก่อร่างสร้างชีวิตขึ้นมา ขณะที่ฟาเบิลจมลงไปในมหาสมุทรแห่งจิตสำนึกอันลึกเกินหยั่งความทรงจำมากมายก็หลั่งไหลเข้ามาในตัวเขา ตอนนั้นเองที่เขาได้รู้คำตอบของหลายสิ่งซึ่งไม่เคยรู้มาก่อน

เหตุการณ์ ความคิด และภาพที่เคยเห็นปรากฏขึ้นพร้อมกันโดยไม่มีการเรียงลำดับ แต่ฟาเบิลไม่รู้สึกสับสน เพราะเขาในตอนนี้อยู่เหนือกาลเวลา

ทั้ง ๆ ที่ไม่มีร่างกายอีกแล้ว แต่เขากลับรู้สึกว่าร่างกายเริ่มเคลื่อนไหวด้วยความเร็วอันยิ่งยวด ส่งผลให้แสงและสีสันรอบตัวบิดเบี้ยวและเหยียดขยาย เขากำลังเดินทางผ่านอุโมงค์อันไร้มวลสาร แสงรอบตัวสว่างจ้าเหลือเกิน แต่แทนที่ตาจะพร่ามัว ยัน ฟาเบิลกลับรู้สึกเคลิบเคลิ้มอย่างที่ไม่เคยประสบมาก่อน มันเป็นความสุขที่ท่วมท้นและลึกซึ้งเกินกว่าจะพรรณนาได้

ชั่วขณะเดียวกันเขาพบว่าตัวเองลอยอยู่เหนือถนนบรุนเนิน เมื่อมองลงไปก็เห็นถนนซึ่งชื้นแฉะเพราะฝนกับแสงวูบวาบจากรถตำรวจและรถพยาบาลที่จอดอยู่หน้าอาคารอพาร์ตเมนต์ของชัลทอฟ หน่วยกู้ชีพและตำรวจกลุ่มหนึ่งพรวดพราดออกมาจากทางเข้าหลัก พวกเขาเข็นเปลไปยังประตูหลังของรถพยาบาลโดยมีหมอคนหนึ่งวิ่งเหยาะ ๆ ตีคู่มาด้วย พร้อมกับโน้มตัวอยู่เหนือร่างของชายผมบลอนด์วัยสี่สิบปลาย ๆ ที่ใบหน้าถูกหน้ากากออกซิเจนบดบัง เสื้อเชิ้ตของชายบนเปลถูกฉีก บนอกมีผ้าผันแผลที่ซับเลือดจนกลายเป็นสีแดงเข้ม

ฟาเบิลมองดูเหตุการณ์นั้นอย่างเฉยเมย ร่างบนเปลเคยเป็นของเขาก็จริง แต่เขาไม่เกี่ยวข้องกับมันอีกแล้ว นับจากนี้มันไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับเขา เขามองดูคนเหล่านั้นยกเปลขึ้นรถพยาบาล จากนั้นอันนา วอล์ฟซึ่งวิ่งตามมาก็ตะกายขึ้นรถไปด้วย

SAMPLE

เขาเข้าไปในสถานที่เกิดเหตุคดีฆาตกรรมนับครั้งไม่ถ้วน จึงสงสัยว่ามีดวงวิญญาณมากมายแค่ไหนที่เคยมองเขายืนเหนือร่างไร้ลมหายใจของตัวเองแบบนี้

ฟาเบิลลอยสูงกว่าเดิม เขาอดประหลาดใจไม่ได้เมื่อเห็นว่าอพาร์ตเมนต์ของชัลทอฟอยู่ใกล้กับที่พักของเขาในแขวงออทเทนเซินขนาดไหน เขาลอยสูงขึ้นอีกจนมองเห็นทั่วทั้งเขตอัลโทนาและบริเวณรอบ ๆ ภาพคมชัดและกว้างไกลกว่าที่เขาเคยเห็นมาทั้งชีวิต สายตาของเขาเห็นทุกอย่างจากทุกทิศทางในเวลาเดียวกัน

ขณะนี้เขาอยู่เหนือถนนพัลไมล์เลอ และมองเห็นเมืองฮัมบูร์กทั้งเมือง ฮัมบูร์กมีแหล่งน้ำมากมายซึ่งสะท้อนแสงระยิบระยับยามค่ำคืน ไม่ว่าจะเป็นทะเลสาบบินเนน ทะเลสาบอัสเซนอัลสเตอร์ แม่น้ำเอลเบออันคดเคี้ยวซึ่งดูเหมือนงูที่เลื้อยผ่านเมือง หรือท่าเรือน้ำลึกในย่านฟีนเคนแวร์เดอร์ซึ่งเคยเป็นหมู่บ้านชาวประมง

เขามองดูแสงไฟบนถนนเรเพอร์บาห์นซึ่งทอดผ่านย่านซังค์เพาลีไปพร้อม ๆ กับส่วนอื่นของเมืองที่มืดสนิท ไม่ว่าจะมีแสงไฟหรือไม่เขาก็เห็นทุกอย่างชัดเจน

ฟาเบิลรู้ว่าทำไมวิญญาณของเขาถึงมาที่นี่ เขารักเมืองนี้มากเหลือเกินจึงกลับมาเพื่อบอกลา

จู่ ๆ ทัศนวิสัยของเขาก็กว้างไกลกว่าเดิมจนมองเห็นที่ราบต่ำมืดมิดซึ่งอยู่เลยฮัมบูร์กออกไป รวมถึงเมืองเล็ก ๆ และหมู่บ้านที่เปิดไฟสว่างไสว เมื่อมองจากข้างบนนี้พวกมันช่างดูเหมือนกลุ่มดาวบนท้องฟ้า

และแล้วฟาเบิลก็รู้สึกเหมือนเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วอีกครั้ง รอบตัวเต็มไปด้วยแสงและสีสัน เขาไม่ได้ลอยอยู่เหนือเมืองฮัมบูร์กอีกแล้ว แต่เป็นโลกที่ไร้รูปร่างและอยู่เหนือกฎฟิสิกส์ทั้งปวง เวลาทั้งเร่งรีบและหยุดนิ่งทุกอย่างผ่านไปรวดเร็วในพริบตาแต่ยาวนานชั่วนิรันดร์

เขากำลังเร่งความเร็วสู่แสงสีขาวพิสุทธิ์ ขณะเคลื่อนที่รวดเร็วกว่าครั้งไหน ๆ ฟาเบิลก็เห็นชีวิตของตัวเอง ทุกสิ่งที่เคยเห็น ทุกเสียงที่เคยได้ยิน ทุกกลิ่นที่เคยสูดดม ทุกสัมผัสที่เคยรับรู้ ทุกอย่างที่เคยทำ ทุกคนที่เคยรู้จัก

SAMPLE

ขณะแสงนั้นเคลื่อนเข้ามาใกล้ยัน ฟาเบิลก็รู้สึกปีติยินดี มันแผ่กระจายไปทั่วทุกอณู และเติมเต็มตัวตนของเขา ความตายเป็นสิ่งงดงาม เขาตระหนักได้ว่าตอนจบคือช่วงเวลาที่งดงามที่สุดของชีวิต

พ่อ ปู่ ย่า ตา ยาย ทุกคนรอเขาอยู่

เพาล์ ลินเดอมันน์ตำรวจหนุ่มที่เสียชีวิตเพราะถูกคนร้ายยิงก็ด้วย ลินเดอมันน์ซึ่งอยู่ที่นี่แตกต่างจากลินเดอมันน์ที่ฟาเบิลเห็นในฝันบ่อย ๆ หน้าผากของอีกฝ่ายเกลี้ยงเกลาไร้รอยกระสุนเจาะ ฟาเบิลเห็นทีโม วอสด้วยรอยยิ้มของเด็กชายตัวน้อยทำให้เขารู้ว่าตัวเองต่างหากที่เป็นเด็ก ไม่ใช่อีกฝ่าย นอกจากนั้นยังมีผู้คนมากมาย เขาจำบางคนไม่ได้ แต่บางคนคือเหยื่อคดีฆาตกรรมที่เขาเคยสืบสวน ทุกคนมารอรับเขา

ฟาเบิลแสดงให้คนเหล่านั้นรู้ว่าเขามีความสุขขนาดไหนที่จะได้อยู่กับทุกคน โดยไม่จำเป็นต้องเอื้อนเอ่ยคำใดออกมา ยิ่งแสงสว่างไสวมากเท่าไหร่ ความอบอุ่นและความสุขก็ยิ่งท่วมท้นใจเขา

จู่ ๆ บางสิ่งที่อยู่ในร่างกายของเขาก็ระเบิด มันทั้งรุนแรงและร้อนระอุ จากนั้นเขาก็เห็นเงามืดสะบัดวูบผ่านแสงสว่าง ดูคล้ายปีกสีดำขนาดใหญ่ที่กำลังกระพือ

“เกิดอะไรขึ้น” ฟาเบิลถามพ่อ

“มันยังไม่ถึงเวลา อย่ากังวลไปเลย ลูกรัก มันยังไม่ถึงเวลาของลูก...”

สิ่งที่อยู่ในร่างกายของเขาระเบิดอีกครั้ง คราวนี้มันมาพร้อมความเจ็บปวดแสนสาหัส แสงรอบตัวเขามัวลง ผู้คนที่รอเขาอยู่กลายเป็นเงาดำมืด

ความเจ็บปวดโหมกระหน่ำใส่เขาอีกระลอก

ทุกอย่างหายวับ และถูกแทนที่ด้วยความมืดมิด เขากลับสู่โลกใบเดิมแล้ว

เขากลับมาฮัมบูร์ก

ฟาเบิลมองร่างกายของตัวเอง เขารู้ว่าที่นี่คือที่ไหน ห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาลอัสเคลพิโอสในเขตอัลโทนา ฟาเบิลกำลังมองหมอสี่คนรักษาเขา หมอสามคนถอยออกไปยืนห่างจากหมอผู้กำลังแนบเครื่องปั๊มหัวใจบนหน้าอกเขา

SAMPLE

ความเจ็บปวดระลอกใหม่ก่อตัวขึ้นเมื่อกระแสไฟฟ้าพุ่งเข้าร่างกาย ร่างกับวิญญาณของเขาถูกเชื่อมเข้าด้วยกันอีกครั้ง

สายตาของเขาพร่ามัว ความสงบและความสุขที่เขารู้สึกเมื่อครู่ค่อย ๆ เลือนหายไป

ยัน ฟาเบิลจมดิ่งสู่ความมืดมิด

SAMPLE